

MÁJ 1/2 IVOT JE STRACH A CHAOS

Pondělí, 06. října 2008

Ahojte všichni, ahoj Danielo, píťu vám proto, že se v poslední době pěstuju, že jen bloudím v kruhu nebo po spirále sociálního propadu a nevím, kudy z toho ven. Moc se mi líbily diskuse, přetla jsem jich tu spoustu. Mým problémem je STRACH, který jsem získala asi v dětství; bývala jsem citlivější povaha, to jo. A taky je ve mně ZMATEK...

Snad ve věku, na co si vzpomenete. Je mi už docela dost let na to, abych věděla, co se životem tebe a co pot dál. I proto, že mám dceru, které je 12 let. Je to, myslím hodně rizikový věk, tedy co se týká drog a nevhodných přátel atd. Chtěla bych pro ni být tou nejlepší mámou. Jak ale? Je mi téměř deset let, vím, už bych měla "mít rozum". Jenž už měla mít jako malá holka. Ale nikdy jsem nepochopila, co je vlastně dobře a co je špatně. Vlastně větu; vřelá věc, co jsem udělala, byla špatně. To jsem si v sobě nějak ulehčila a nevím, co tebe s tím. Chceš přiklad? Dlužím. Kromě toho z knihovny. Nějak jsem jednou prožila ten správný termín. Tebe už rok, co ty knihy mám doma a bojím se tam jít. O penězích je to tak, že jsem se zadlužila u telefonní společnosti, jsem měla pauzu; dcera taky a nepříjemně nám alimenty. Poprvé, podruhé... Společnost začala peníze vymáhat za pomoci agentury. Víš, že bych měla jít na soud se aspoň zeptat, kolik to dělá. Ale - špatně se bojím. Kolem pětadvaceti se mi zdálo, že mám tyhle problémy vyřešené. Žila jsem s přítelem, jeho maminkou a bratrem; nebylo to zrovna ideální, byl hodně mladý a dítě nebylo jeho. Že jsem se bála s jeho rodinou i jen promluvit, už tu; ite. Pak se hrany nějak sešly a bylo dobře. Dcerka v té době byla v tom nejroztomilejším období. Její otec na ni nikdy moc neplatil, ale tenkrát to tolik nevadilo. Po pěti letech známosti přítel zemřel. Přítel jsem rázem o všechno. O rodinu, domov, zázemí. Ano, snažili se mi pomáhat snad všichni kolem. Já ale měla pocit, že má budoucnost skončila. A dlouho jsem jen brečela. Bydlela jsem u kamaráda a jeho ženy, pak v azylovém domě, pak v charitním bydlení na jedné vesnici, tebe jsem dostala byt. Haleluja. Ale - bojím se. Sousedé, kteří prodávají drogy, bojím se o dceru, když se zdrží s kamarádkou... Bojím se exekutorů, že zaklepu a i ten notebook, co malá dostala k Vánocím, nám seberou. Jsem vysoká, mám silný hlas a nejspíš rozhodnou dikci. Způsobu vazby dostávám takovou, že si lidé myslí, že jsem sebevědomá, bezstarostná, že všechno zvládám "levou zadní"... Na azylový dům docházela psychologka. Říkala, že jsem psychicky naprosto v pořádku. Že si sama mám určit cíl, kdy chci bydlet, jak toho dosáhnou. Jednou se hodně našel; tvala, prý má za rušičku vodit nebude. Má zas našel; tvala její slova: Musíte to zvládnout sama, to já za vás neudělám. Jo, takhle na mě odmala mluvila má máma. Pak jsem něco udělala sama a bylo to špatně. To mi dochází tebe zpět. Na paní doktorku psychologku jsem se jen vztekala vnitřně. Zato neuvěřitelně moc. V mém strachu mi moc pomohla wi-fi. Přítel hledání formuláře na alimenty jsem našel; Kudlanka a díky, díky vám všem, je mi líp. Vládne mi ale strach a zmatek. O tom chaosu ve mně snad spíš; přítel...

ODPOVĚŠ:

Milá Evi, docela obdivuju, že jsi dovedla vydržet projít životem i se svou holčičkou téměř bez ztráty vědomí (a holka, jsi nedělní a slabá. Spíš bych to slovo "slabá" nahradila "líná se prát se životem". Připadá ti, že jsem na tebe tvrdá? OK, je to tak, ale pevně doufám, že to vezmeš v dobrém. Jak jsem ti psala v tom soukromém e-mailu: je to stejné, jako když předeš prvním příznakem nějaké nemoci zavěš; o: "Ne, nepřijdi doktorovi, co kdyby to něco bylo!!!" - To je přesně to, co tě v podstatě definuje. A asi i tak to brala ta psychologka, která našel; tvala. Protože ty už si nemáš dovolit být tak bezradná, nesamostatná, odkázaná na jiné... Ty nejsi jen "tína Evina, větrem a osudem se klátící", ty jsi totiž maminka jedné dvanáctileté holky, která je tebe na tobě, tvém rozhodování a jednání zcela závislá. Ty jsi zodpovědná za to, jaké bude její dětství, dospívání a jednou i vzpomínky na mámu. Ty jí dáváš vzor, jak se má česká v životě chovat!!! A to si fakt myslíš, že tenhle zbabělý uplakánek je to nejlepší, co má vedle sebe mít? Ano, já vím, že mnoho dětí muselo předčasně dospět; se postaraly nejen o sebe, ale i o své rodiče, připadně o své menší sourozence. Ale pevně věřím, že to pro dcerku určitě nechceš. OK, tak já už přestanu s nadáváním, všechno víš; že to nemůžu zlém. Pevně doufám, že si to už s těmi knížkami začala dělat tak, jak jsem ti napsala. A tebe s tou telefonní společností: tam naklusat, někni jim, jak na tom finančně jsi, jakým způsobem ses to tohoto přežila dostala a že bys byla ráda, kdyby ti umožnili splátkový kalendář. Věřím, že a) když poznají, že jsi víceméně ve srabu, tak ti dají splátku nejmenší, připadně ti je na nějakou dobu odloží, ale b) se pak už nebudeš muset bát oné exekuce. Proč pochybuju, že bys mohla před exekutorem stále utíkat. Jednou by si na vás opravdu došlo. A ještě; tě něco: tohle všechno si sepiš; (žádost o splátkový kalendář) a kopii si nech od nich podepsat. Všechno tohle o penězích je dobré mít přímo v ruce... Stejně tak oni špatně přicházející alimenty - i musíš; rozhodnout něco udělat. Pokud budeš; chtít, pošli mi víc informací, třeba bychom ti mohli nabídnout...

poradit. Ale - už se pěstává litovat - svět musí; začít brát pozitivně... Jsi zdravá, tvoje dvanáctka taky - už obrovský důvod pro radost. Co by za to třeba plno jiných, bohatých, dalo...Nesmí se dívat jen na životní problémy, určitě bys našla i plno hezkých věcí, ne? Jen se rozhodlat a začít něco dělat. Evi, rozhodně se ozvi, ano? daniela